

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **D. H.**
zastoupený advokátkou Mgr. Bc. Ulyanou Šauerovou,
sídlem Moravská 854/2, 312 00 Plzeň,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR – odbor azylové a migrační politiky Praha,**
IČ 00007064, pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovanému ze dne 16. 11. 2024, č. j. OAM-11250-8/ZR-2024, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

takto:

- I. Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě se zamítá.
- II. Žalobci se ukládá povinnost zaplatit soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě do 15 dnů od právní moci tohoto usnesení na účet Krajského soudu v Plzni č. 3703-4321311/0710, variabilní symbol 1739002424.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkumu rozhodnutí žalované ze dne 16. 11. 2024, č. j. OAM-11250-8/ZR-2024 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým byla žalobci zrušena platnost zaměstnanecké karty, a to z důvodu dle §46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999, Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“).
2. Žalobce učinil součástí žaloby návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. K jeho odůvodnění především uvedl, že pokud bude nucen odcestovat z České republiky, nebude pro něj mít případné pozitivní rozhodnutí soudu již žádný význam. Současně uvedl, že by mohlo dojít nepřiznáním odkladného účinku žalobě k porušení zásady non-refoulement, neboť by se žalobce musel vrátit na Ukrajinu, kde probíhá ozbrojený konflikt. Současně jako občan Ukrajiny a muž by nejspíše ani nemohl vycestovat zpět do České republiky. Žalobce konstatoval, že pokud by žalobě odkladný účinek přiznán nebyl, neexistuje žádná možnost, aby se na území České republiky mohl žalobce legálně zdržovat, a tedy i legálně pracovat. Aby žalobce mohl nadále legálně pobývat na území ČR po dobu soudního řízení, je třeba aby byly účinky napadeného rozhodnutí pozastaveny. Žalobce konstatoval, že

v současné době nemůže žádat o žádné jiné pobytové oprávnění, aby tím mohl být obnoven i přístup k legálnímu výkonu práce, který je dle tvrzení žalobce potřebný pro zajištění jeho rodiny. Žalobce dále uvedl, že žalobce s ohledem na aktuální situaci na Ukrajině nemůže vycestovat, neboť by to bylo v rozporu s čl. 3 EÚLP. Současně žalobce nebude mít žádnou legální možnost se na území České republiky vrátit, ať již pro nemožnost, aby muži opouštěli Ukrajinu, tak kvůli spáchání trestného činu. Žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2020, č. j. 8 Azs 200/2020-34. Žalobce také uvedl, že má na území České republiky rodinu, kterou živil díky výkonu svého zaměstnání. Současně konstatoval, že na území ČR žije již 7 let a hovoří i plyně česky. Žalobce dále konstatoval, že odkladný účinek má být žalobě přiznán, pokud to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem, to bude v případě cizince tehdy, pokud nespáchal na území ČR trestnou činnost, která by mohla opravňovat soud pro nepřiznání odkladního účinku žalobě (viz usnesení NSS ze dne 69. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008-13). K tomu žalobce uvedl, že se sice dopustil trestného činu, ovšem jednalo se o jednání, jehož intenzita není taková, aby převážila zájem na respektování rodinného a soukromého života žalobce a neohrožení jeho osoby návratem na Ukrajinu. Současně uvedl, že spáchal trestný čin neúmyslně. Závěrem žalobce konstatoval, že případné přiznání odkladného účinku žalobě se nedotkne žádných práv třetích osob, naopak, žalobce nebude zátěží sociálního systému, neboť bude moci nadále vykonávat své zaměstnání. S ohledem na vše výše uvedené, navrhl žalobce, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek.

3. Žalovaný ve vyjádření ze dne 27. 12. 2024 k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl, že s jeho přiznáním nesouhlasí, neboť v případě žalobce nejsou splněny podmínky pro jeho přiznání. Žalovaný citoval § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a za jakých podmínek lze odkladná účinek žalobě přiznat. Současně uvedl, že žalobce v žalobě a v návrhu na přiznání odkladného účinku uvádí zcela nepravdivé skutečnosti a zatajuje podstatné skutečnosti. Konkrétně žalovaný uvedl, že žalobce ještě před podáním žaloby dne 11. 12. 2024 požádal u žalovaného žádost o udělení víza strpění. Dle žalovaného žalobce tuto skutečnost v žalobě účelově zatajil, to totiž poukazuje na to, že si je dobře vědom toho, jak lze legalizovat jeho pobyt na území ČR jiným způsobem. Za lživé lze tak podle žalovaného považovat tvrzení žalobce, že si pobyt jinak než přiznáním odkladného účinku žalobě nelze zajistit. Současně žalovaný uvedl, že žalobce jako občan Ukrajiny má možnost pobývat v ČR až 90 dnů bez víza, pokud je držitelem cestovního dokladu s biometrickými údaji. Současně žalovaný uvedl, že je zcela absurdní, tvrzení žalobce, že by žalobě měl být přiznán odkladný účinek, neboť žalobce spáchal nevědomky a neúmyslně úmyslný trestný čin. Žalovaný konstatoval, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, což sám dle tvrzení žalovaného ani nezpochybňuje. Závěrem žalovaný shrnul, že žalobě lze odkladný účinek přiznat, pokud je žádost o jeho přiznání řádně odůvodněna a jedná se o mimořádné či jinak výjimečné skutečnosti, což dle žalovaného není žalobcův případ. Žalovaný uvedl, že žalobce v žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě úmyslně uvádí nepravdivé, či zavádějící skutečnosti a bagatelizuje svou trestnou činnost. Žalovaný má za to, že návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě neobsahuje žádné skutečnosti, které lze považovat natolik závažné a mimořádné, aby se na jejich základě dal žalobě odkladný účinek přiznat. Současně žalobce neodůvodnil veřejný zájem na udělení odkladného účinku žalobě a ani nijak významně neodůvodnil údajný vznik újmy třetím osobám. Dcera žalobce a její matka požívají dočasné ochrany, tedy pobytového oprávnění zcela nezávislého na žalobci. S ohledem na uvedené navrhl žalovaný, aby soud žádosti o přiznání

odkladného účinku nevyhověl.

4. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
5. Ustanovení § 73 odst. 3 s. ř. s. stanoví, že přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.
6. Podle § 73 odst. 4 věty první s. ř. s. rozhodne soud o návrhu na přiznání odkladného účinku bez zbytečného odkladu; není-li tu nebezpečí z prodlení, rozhodne do 30 dnů od jeho podání.
7. Smyslem přiznání odkladného účinku žaloby není oddálení účinku pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Jedná se o zvláštní nástroj, který má zabránit situaci, kdy by v důsledku okamžitého výkonu pravomocného rozhodnutí správního orgánu došlo ke zcela konkrétní, závažné a nevratné újmě. Poskytnutí odkladného účinku se tedy vyznačuje svým mimořádným charakterem. Soud přiznáním odkladného účinku ještě před rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby soud nerozhoduje tak, že by předjímal rozhodnutí ve věci samé, ale zjišťuje existenci zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žaloby uvedených v § 73 odst. 2 s. ř. s. Zákon stanoví dvě podmínky, které musí být současně splněny k tomu, aby bylo možné přiznat žalobě odkladný účinek; zaprvé výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a zadruhé přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
8. Z ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. vyplývá, že je na žalobci, aby tvrdil a prokázal naplnění první z podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. že by výkon nebo právní následky rozhodnutí pro něj znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, tj. újmu, jež je těžko nahraditelná či kompenzovatelná. Jen tak může soud naplnění této podmínky posoudit. S ohledem na to, že žaloba zásadně nemá odkladný účinek, nesmí být hrozící újma vzhledem k poměrům žalobce bagatelní, ale naopak natolik významná, že opravňuje, aby odkladný účinek byl výjimečně uplatněn. Významnou bude újma spíše tehdy, nebude-li možno v případě, že bude napadené správní rozhodnutí naplněno a poté shledáno nezákonným a zrušeno, v podstatných ohledech navrátit v původní stav jím způsobené následky či dopady. Významnou bude újma žalobce i tehdy, půjde-li sice při uplatnění rozhodnutí o následky vratné či napravitelné, avšak takového rázu, že způsobí žadateli vážné obtíže či významné poruchy v jeho životě, fungování, činnosti apod. (srov. usnesení NSS č. j. 6 Afs 73/2014-56 ze dne 21. 5. 2014).
9. V usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soud ze dne 16. 6. 2020, č.j. 8 Azs 339/2019-38, v němž se tento soud věnoval pobytové problematice cizinců, bylo vyloženo, že *„Zákonodárce záměrně koncipoval odkladný účinek jako normu, při jejíž aplikaci musí soud vždy zvážit všechny individuální okolnosti sporné věci. (...) Nelze soudním výkladem nastavit podmínky přiznání odkladného účinku tak, že je v podstatě splní každý cizinec, kterému hrozí*

povinnost opustit území státu. Jak správně uvádí usnesení ze dne 6. 1. 2016, čj. 2 Azs 271/2015-32, v bodě 7, takový přístup by „vedl k paušálnímu přiznávání odkladného účinku všem kasačním stížnostem směřujícím proti rozhodnutím, se kterými je spojena povinnost vycestovat z území České republiky, čímž by byla zcela popřena výjimečná povaha institutu odkladného účinku, jakož i záměr zákonodárce nepřiznat kasačním stížnostem brojícím proti takovému typu správních rozhodnutí odkladný účinek automaticky, tedy přímo ze zákona“. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dodal, že „[...] i zájem na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti nepochybně může být (dle okolností) důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nemělo by tomu tak být ovšem automaticky bez dalšího, ale obvykle jen ve spojení s dalšími důvody (např. týkajícími se rodinného či soukromého života stěžovatele), nebo v návaznosti na individuální okolnosti a specifika soudního řízení v dané věci. Všechny tyto individuální okolnosti by však měly jasně a konkrétně plynout ze stěžovatelem osvědčených tvrzení. Soud zde vždy poměřuje újmu, která brozí stěžovateli, a újmu, která přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, stejně jako možný rozpor přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem (...)“.

10. Soud po zhodnocení žalobcova návrhu dospěl k závěru, že žalobce podmínky pro přiznání odkladného účinku jeho žalobě nesplnil.
11. Žalobci byla podle obsahu napadeného rozhodnutí zrušena zaměstnanecká karta z důvodu pravomocného odsouzení za spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil dne 1. 6. 2024 v době okolo 12:55 hod., kdy řídil motorové vozidlo, přestože si byl vědom toho, že ke dni 25. 4. 2024 pozbyl řidičské oprávnění podle § 123c odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, s oznámením Magistrátu města Plzně o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů ze dne 11. 4. 2024. Pravomocným trestním příkazem Okresního soudu v Berouně ze dne 22. 8. 2024, sp. zn.: 2T 123/2024 byl žalobci uložen trest odnětí svobody ve výměře 4 měsíce podmíněně odložen na zkušební dobu 18 měsíců.
12. Žalobce svůj návrh zdůvodnil především tím, že se obává nuceného vycestování na Ukrajinu, kde probíhá ozbrojený konflikt, a zároveň je toho názoru, že přiznání odkladného účinku jeho žalobě je jedinou možností, jak na území České republiky pobývat a pracovat legálně. Dále žalobce zdůvodnil, že jeho finanční výdělek je nutný k výživě jeho rodiny (přítelkyně a dcery).
13. Žalovaný stran žalobcových důvodů uzavřel, že návrh žalobce nesplňuje podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě. Žalobci je dobře známo, že může svůj pobyt na území ČR upravit i jinými způsoby. Žalobce podal dne 11. 12. 2024 žádost o udělení víza strpění.
14. Pro rozhodnutí v předmětné věci je třeba uvést, že napadeným rozhodnutím byla žalobci podle § 46e odst. 2 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Z ní žalobce dovozuje své nucené vycestování na Ukrajinu, kde probíhá válečný konflikt.
15. V rozsudku ze dne 27. 10. 2021, č. j. 8 Azs 303/2019-49, č. 4281/2022 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) dovedil, že stanovení lhůty k vycestování a udělení výjezdního příkazu v kombinaci se zákonným příkazem vycestovat ve stanovené lhůtě z

území státu nepředstavují „nucené vycestování“. Výjezdní příkaz totiž opravňuje cizince přechodně pobývat na území ČR po stanovenou dobu, přičemž tento pobyt má směřovat zejména k provedení neodkladných záležitostí a případnému následnému vycestování. Z rozsudku NSS ze dne 8. 11. 2022, č.j. 7 Azs 269/2022-27, se dále podává, že „ukončení pobytového oprávnění a stanovení lhůty k vycestování vede k tomu, že cizinci je stanovena určitá doba, po kterou je na daném území ‚tolerován‘ (obdobně působí i samotný výjezdní příkaz). Jakkoliv má vydání výjezdního příkazu (spojené se stanovením lhůty k vycestování – pozn. soudu) vést primárně k přípravě na vycestování cizince z území ČR, nemůže-li cizinec vycestovat, má právo v době platnosti výjezdního příkazu požádat o povolení k přechodnému pobytu, mj. o vízum za účelem strpění pobytu podle § 33 zákona o pobytu cizinců (vyjma důvodu podle § 33 odst. 1 písm. c/ téhož zákona).“

16. A dále bylo správními soudy opakovaně judikováno, že žalobci uložená povinnost vycestovat z území ČR není sama o sobě v rozporu se zákonem a závazkem nonrefoulement, neboť žalobci se touto povinností neukládá povinnost navrátit se do země původu, nýbrž „jen“ vycestovat z území ČR.
17. Ač žalobce v předmětné věci dále namítal, že nemůže žádat o jakékoli jiné pobytové oprávnění, neboť nesplňuje podmínky trestní zachovalosti, je z jeho iniciativy i z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu zřejmé, že právě s ohledem na probíhající ozbrojený konflikt na Ukrajině připadá v úvahu podání žádosti o udělení víza za účelem strpění pobytu dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Soud sice zatím nemá informaci, jak bylo o žádosti žalobce o udělení víza strpění naloženo, ostatně žalobce o něj požádal teprve dne 11. 12. 2024, avšak dle aktuální správní praxe a judikatury nedochází v současné době k nuceným návratům občanů Ukrajiny do domovského státu z území ČR.
18. Lze tak shrnout, že rozhodnutí o zrušení platnosti žalobcovy zaměstnanecké karty spojené se lhůtou k vycestování nevede přímo k nucenému vycestování žalobce z území ČR do domovského státu a žalobce má k dispozici (a využil je) právní prostředky způsobilé zajistit za určitých podmínek jeho setrvání na území ČR.
19. Žalobce pro potřebu provedení testu proporcionality (srov. shora označené usnesení NSS ze dne 6. 8. 2008, č.j. 5 As 17/2008-13) tvrdí, že se sice dopustil trestného činu, dle jeho názoru se ovšem dopustil jednání neúmyslně a jeho spáchání bagatelizuje, když tvrdí, že jeho závažnost není taková, aby převážila nad jeho zájmem na respektování rodinného a soukromého života a neohrožení jeho osoby návratem na Ukrajinu. K protiprávnímu jednání se žalobce v návrhu doznal, jednalo se o exces, jiného trestného činu se žalobce dle svých slov nedopustil. Od počátku pobytu v ČR řádně platí veškeré daně, splňuje veškeré zákonné povinnosti a až na tento problém nespáchal jiný trestný čin.
20. Soud ke skutečnosti, že žalobce byl odsouzen pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, konstatuje, že odsouzení za trestný čin, třebaže z hlediska žalobce i trestního práva za méně závažný přečin, je obvykle překážkou pro to, aby mohl být žalobě přiznán odkladný účinek. Byť se žalobce ve svém návrhu k protiprávnímu jednání doznává, jeho spáchání bagatelizuje a tvrdí, že tento trestný čin spáchal neúmyslně, což je z povahy věci vyloučeno. Na podkladě jeho vyjádření v žalobě i z napadeného rozhodnutí má soud za to, že si žalobce závažnost svého činu dostatečně neuvědomuje.

21. V zájmu České republiky je, aby se na jejím území zdržovali pouze ti cizinci, kteří respektují a dodržují právní předpisy, a proto ani v daném případě není důvodu v rámci posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě nadřazovat individuální zájmy žalobce nad veřejný zájem na ochraně zdraví, života a majetku společnosti. Žalobce byl odsouzen za úmyslný trestný čin a na jeho osobu prozatím nelze pohlížet jako by nebyl odsouzen.
22. Za této situace došel soud k závěru, že složku důležitého veřejného zájmu spočívající v ochraně společnosti před kriminalitou a dalšími protispolečenskými jevy je nutné upřednostnit před složkou veřejného zájmu spočívající v případné ochraně před nepřiměřenými zásahy do soukromého a rodinného života žalobce, neboť přiznání odkladného účinku žalobě by se v daném případě dostalo do rozporu s důležitým veřejným zájmem. Není tedy splněna další podmínka pro přiznání odkladného účinku předmětné žalobě.
23. K tvrzení žalobce, že v případě vycestování na Ukrajinu mu hrozí nepoměrně větší újma, soud na pro úplnost odkazuje též na usnesení NSS ze dne 18. 5. 2023, č. j. 10 Azs 97/2023-50, ve kterém se v bodě 7 uvádí: *„Samotná skutečnost, že je stěžovatel státním příslušníkem Ukrajiny, kde nyní probíhá totální ozbrojený konflikt, ještě o hrozbě vzniku nepoměrně větší újmy nesvědčí; v tomto ohledu se totiž nabízí především možnost žádat o udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a možnost žádat o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu podle § 33 zákona o pobytu cizinců (rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2022, čj. 3 Azs 235/2022-27, body 38 a 39).“*
24. Přiznání odkladného účinku žalobě je podmíněno splněním dvou kumulativních hmotněprávních podmínek. V dané věci nebyly žalobcem podmínky splněny, a proto nemohlo být jeho návrhu vyhověno. Vzhledem k výše uvedenému soud podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *a contrario* žalobcův návrh zamítl a žalobcově žalobě proti napadenému rozhodnutí žalovaného odkladný účinek nepřiznal.
25. K povinnosti žalobci stanovené výrokem II. tohoto usnesení soud uvádí, podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá soudnímu poplatku ve výši 1 000 Kč (za každý návrh na přiznání odkladného účinku žalobě), a to podle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *„zákon o soudních poplatcích“*). Podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je poplatek splatný vznikem poplatkové povinnosti. Povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit [§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích, *per analogiam*; srov. k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012-32, či ze dne 24. 11. 2022, č. j. 8 Azs 211/2022-46].
26. O nákladech řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku soud nerozhodoval, když bude postupovat analogicky podle § 145 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s. a o případných nákladech vzniklých v této souvislosti rozhodne v rozhodnutí o věci samé.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná [104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

Plzeň 6. ledna 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně